

„Sto nohou nemají,“ zasmál se Kompostík. „To se jen tak povídá, ale mají jich skutečně hodně.“

„Budu si muset na nějakou počkat,“ pokračovala Baletka. „Třeba mě naučí nějaké nové baletní kousky.“

„To nevím, jestli se ti takové setkání podaří,“ přidala se k hovoru Květka. „Určitě by se bála, že ji nakonec sezobneš.“

„Brr, tak na takový zákusek bych asi chuť neměla. Raději bych ze země vytáhla nějakou pěkně tlustou žížalu.“

„Holky, nechte toho tlachání,“ zasáhl do hovoru Miošek, „nebo se nedozvíme, co všechno Kompostík pod zemí dělá.“

Kompostík se skromně pousmál a řekl: „Jen si klidně povídejte. Nechci vás v tom nějak omezovat.“

„Ale my se na tvé vyprávění opravdu těšíme!“ zatřepaly slepice křídly a začaly kvokat jedna přes druhou. Tokan si přitom důležitě vykračoval a pohazoval hřebínkem ze strany na stranu.

„Skončili jsme tedy u kompostu,“ pokračoval Kompostík. „Víme, že rostliny a stromy čerpají z půdy vodu a živiny a to jim napomáhá v tom, aby se v ní udržely. Když silně fouká vítr, kořeny se odírají a mohly by odumřít. A proto provádím v podzemí obchůzky a dívám se, jestli nejsou kořeny moc slabé nebo vysušené. Stále s sebou nosím kyblíček s kompostem a vodou a tam, kde je to zapotřebí, kořeny přikrývám a zalévám.“

„Už to mám!“ mňoukla kočička Bílá. „Takže ty jsi vlastně podzemní zahradník a pan doktor v jednom!“

Kompostík se zasmál a mrkl svýma očima, které připomínaly lesní žaludy.

„Mňáu,“ přerušil hovor Hubert a dlouze zívnu. „Nenecháme si další vyprávění na zítřek?“

A protože měli všichni plné hlavy novinek, které jim Kompostík sdělil, urychleně se rozloučili a šli spát.